

Telons amunt

Hi ha un cert consens a diferenciar el valor de la cultura en tres grans branques: la de la seva tasca com a mirall crític de la societat, la de la participació social i la de l'entreteniment. La funció de mirall crític és, al meu parer, la primordial. Les cultures que el situen en primer pla són més fortes i autònomes que el poder. De manera semblant, és inestimable la participació ciutadana activa, a través d'associacions o en programes on les iniciatives culturals contribueixen a la cohesió, la integració de sectors marginals o la resolució de conflictes.

Com més cultura, menys presons. Amb raó ho va sentenciar, ja fa una colla d'anys, el president de l'associació francesa d'empreses que practiquen el mecenatge cultural (tan impulsat al país veí i en canvi tan desprotegit a Espanya). Valgui destacar, en aquest punt, l'exemplaritat de l'acord de la Conselleria de Cultura amb la d'Interior per fer arribar la cultura a les presons.

El teatre ha passat

la crisi amb enormes sacrificis, però sense perdre imaginació ni creativitat

L'entreteniment, en fi, és una activitat del tot necessària, ben legítima i amb escasses contrapartides, a més de la font principal dels ingressos de la cultura en els països desenvolupats. Sigui com sigui, el binomi societat-cultura es troba sempre present. No hi ha mercat sense públic.

Aquí, a Catalunya, malgrat que no ens podem queixar de manca de producció cinematogràfica i audiovisual, sobretot gràcies a la feina que desenvolupa TV-3, el teatre continua sostenint un dels timons més fermes i ben governats, per mans col·lectives, de la cultura. N'és una prova la gala que es va celebrar ahir al Liceu, organitzada per les associacions d'empresaris, d'actors i directors i també els teatres públics.

El sector ha demostrat que se sap unir. Malgrat la crisi, el teatre català ven tres milions d'entrades l'any. Aquest és el millor exponent de la vitalitat d'un sector que ha passat la crisi amb uns enormes sacrificis, però sense perdre imaginació ni creativitat.

Queden dues batalles per guanyar. La primera, la dels pressupostos, però sobretot la de l'IVA cultural, el més alt de tot Europa, que demostra l'hostilitat manifesta, i funesta, del PP cap al sector. ≡